

Sygn. akt V CSK 343/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko Skarbowi Państwa - reprezentowanemu przez Prezesów
Sądu Okręgowego w W., Sądu Okręgowego w G., Sądu Rejonowego w G.,
Sądu Apelacyjnego w [...], Sądu Rejonowego w W., Sądu Apelacyjnego w [X.]
oraz Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje radcy prawnemu T. S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) podwyższoną o należny podatek od towarów i usług;**
- 3) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda J. J. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 czerwca 2012 r. oddalającego powództwo o zapłatę. W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego zadośćuczynienia za doznany uszczerbek na zdrowiu powstały w następstwie przedłużających się licznych postępowań sądowych.

Zaskarzając w całości wyrok Sądu Apelacyjnego, powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania w postaci błędnej wykładni art. 162 k.p.c. Wskazał na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także art. 386 § 4 k.p.c., w następstwie którego doszło - w jego ocenie - do braku rozpoznania istoty sprawy. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji, w przypadku uznania, że zachodzi taka konieczność. Wniósł o rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty został na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, mającej charakter oczywisty widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu tego wniosku przedstawić wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie SN z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06).

Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe (por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49, z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Powód w skardze kasacyjnej zawarł wywód prawny dotyczący *ratio legis* art. 162 k.p.c. Nie wykazał jednak, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy. Oczywistość, o której mowa, występowałaby, gdyby wykładnia Sądu drugiej instancji pozostawała w dostrzegalnej *prima facie* sprzeczności z regułami interpretacji lub jednolitej wykładni przepisu prawa. Skarżący nie wykazał, że Sąd Apelacyjny dokonał odmiennej wykładni art. 162 k.p.c. powodującej kwalifikowane naruszenie prawa. Należy zatem uznać, że twierdzenia

skarżącego nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na wniosek pełnomocnika powoda zasądzono na jego rzecz od Skarbu Państwa zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym (§ 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013 r, poz. 490).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

jw

[aw]